

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 73/03-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. apríla 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. K., bytom K., zastúpeného advokátkou JUDr. D. S., K., vo veci porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1, čl. 48. ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 12 Dohovoru o právach dieťaťa uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 24 C 18/96 z 18. februára 2002 o vydaní predbežného opatrenia, ako aj porušenia čl. 17 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky postupom Fakultnej nemocnice Louisa Pasteura v Košiciach a porušenia čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 26 ods. 1 postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice II, Okresného oddelenia Policajného zboru Košice III a Krajskej inšpekcie Policajného zboru v Košiciach, ako aj postupom Fakultnej nemocnice Louisa Pasteura v Košiciach a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť Ing. J. K. vo veci porušenia čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 24 C 18/96 z 18. februára 2002 o d m i e t a ako neprípustnú.

2. Sťažnosť Ing. J. K. vo veci porušenia čl. 17 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky postupom Fakultnej nemocnice Louisa Pasteura v Košiciach o d m i e t a pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

3. Sťažnosť Ing. J. K. vo veci porušenia čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice II, Okresného oddelenia Policajného zboru Košice III a Krajskej inšpekcie Policajného zboru v Košiciach o d m i e t a pre nedostatok právomoci.

4. Sťažnosť Ing. J. K. vo veci porušenia čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Fakultnej nemocnice Louisa Pasteura v Košiciach o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 2. apríla 2002 doručené podanie Ing. J. K. (ďalej len „sťažovateľ“), bytom K., označené ako „Sťažnosť pre porušenie základných ľudských práv čl. zaručených Ústavou Slovenskej republiky a Dohovorom o ochrane základných ľudských práv“.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

«Rozsudkom Okresného súdu Košice I. č. k. 24 C 18/96 zo dňa 16. 5. 2001 bolo manželstvo sťažovateľa a pani D. K., právoplatne rozvedené. Proti časti rozsudku, výroku o výchove maloletého J. K. podala odvolanie odporkyňa, o ktorom nie je zatiaľ právoplatne rozhodnuté.

Žalobným návrhom zo dňa 7. 12. 2001 podľa § 102 Občianskeho súdneho poriadku matka maloletého požiadala Okresný súd Košice I, aby nariadil vo veci predbežné opatrenie a rozhodol tak, že sa maloletý J. K., zveruje do jej výchovy. Poukázala na to, že jej syn J. K. mladší, ktorý žije v spoločnej domácnosti so sťažovateľom bol dňa 2. 12. 2001 ošetrovaný v Detskej nemocnici na oddelení jednotky intenzívnej starostlivosti v Košiciach, kde mu po použití prípravku Nurelle D, otravy určenej pre škodcov bol vykonaný výplach žalúdka. Uviedla, že maloletý sa v starostlivosti sťažovateľa ocitol v akútnom ohrození života a vzniknutá udalosť vylučuje, aby v opatere otca mohol naďalej zotrvať.

Dňa 18. 1. 2002 matka maloletého doplnila svoj návrh na nariadenie predbežného opatrenia takto:

„Od podania návrhu na vydanie predbežného opatrenia došlo k zmene pomerov. Maloletý J. K. bol dňa 7. 1. 2002 preložený z oddelenia Anesteziológie a intenzívnej medicíny FN L. Pasteura v Košiciach na nefrologickú kliniku toho istého zdravotníckeho zariadenia. Dňa 16. 1. 2002 prišiel na toto oddelenie otec dieťaťa, navrhovateľ J. K., ktorý žiadal okamžité prepustenie syna. Zo strany zdravotníckeho zariadenia nebolo tejto žiadosti vyhovené, keďže zdravotný stav dieťaťa si vyžaduje ďalšiu hospitalizáciu na tomto oddelení“. Uviedla ďalej, že asi o trištvrte hodiny po tom, čo mu bolo odmietnuté prepustenie syna, otec svojvoľne zobral syna zo zdravotníckeho zariadenia bez prepúšťacej správy a bez akýchkoľvek odporúčaní týkajúcich sa ďalšej liečby. Vzhľadom na to, že ohrozil zdravotný stav maloletého Nefrologická klinika FN L. Pasteura na Rastislavovej ul. č. 43 v Košiciach ohlásila túto skutočnosť príslušnému policajnému orgánu.“

... Okresný súd Košice I uznesením zo dňa 18. 2. 2002, č. k. 24 C 18/96 podľa ust. § 102 O. s. p. rozhodol podľa návrhu matky a maloletého J. K. zveril do jej výchovy. Uznesenie sa stalo vykonateľným bez ohľadu na právoplatnosť. Sťažovateľovi bolo doručené dňa 28. januára 2002 a to spolu s návrhom a doplňujúcim návrhom matky maloletého.

... Sťažovateľ namieta, že rozhodnutím Okresného súdu Košice I. boli porušené jeho základné práva a slobody a tiež porušené základné ľudské práva a slobody jeho syna maloletého J. K., ktoré Ústava Slovenskej republiky garantuje.

Porušenie práv zaručených Ústavou Slovenskej republiky vidí najmä v tom:

- že mu bolo odopreté právo vyjadriť sa k žalobnému návrhu matky maloletého,*
- boli porušené základné ľudské práva maloletého na slobodný prejav,*
- opakovanými pokusmi o hospitalizáciu prostredníctvom policajných orgánov bola obmedzená osobná sloboda sťažovateľa a jeho maloletého syna,*
- boli porušované práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života,*
- bola vážne poškodená osobná česť a dôstojnosť sťažovateľa.*

Sťažovateľ strávil u nemocničného lôžka svojho maloletého syna denne v priemere 4 hodiny a o jeho zdravotnom stave bol ošetrojúcim zdravotným personálom dôsledne

informovaný. V čase opustenia nemocnice dňa 16. 1. 2002 sa maloletý J. K. podroboval liečebnej rekonvalescencii na Nefrologickej klinike Fakultnej nemocnice L. Pasteura v Košiciach a nemonitorovali sa jeho dôležité životné orgány.

Sťažovateľovi zdravotný personál menovanej kliniky odmietol možnosť podpísať negatívny reverz a možnosť odovzdať prepúšťaciu správu.

Postup Nefrologickej kliniky Fakultnej nemocnice L. Pasteura v Košiciach a oznámenie zaslané policajným orgánom nemá oporu zákona.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby:

„Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že práva sťažovateľa zaručené Ústavou Slovenskej republiky, čl. 17 ods. 6, čl. 19 ods.1 a 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky porušené boli a bol porušený aj článok 12 Charty práv dieťaťa a aby rozhodol o nemajetkovej ujme sťažovateľa v sume 200.000.- Sk.“

Keďže sťažnosť sťažovateľa nespĺňala predpísané náležitosti podľa § 50 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ústavný súd ho vyzval listom z 28. júna 2002 na upresnenie sťažnosti.

Doplnená sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená 12. júla 2002 a bola označená ako „Doplnenie podania so žiadosťou o pripustenie ďalšieho účastníka na strane sťažovateľa do konania a so zmenou petitu návrhu“.

Sťažovateľ konkrétne uviedol:

„Súčasne žiadam, aby Ústavný súd SR pripustil zmenu návrhu

- tak, že na strane sťažovateľa pripustí ako ďalšieho účastníka, mladistvého J. K, trvale bytom u sťažovateľa v I. rade

- a v časti petitu návrhu pripustí zmenu petitu jeho rozšírením.

V súlade s čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky sťažovatelia podaním Ústavnému súdu napádajú:

uznesenie Okresného súdu Košice I. zo dňa 18. 2. 2002 v právnej veci č. k. 24 C 18/96,

postup Fakultnej nemocnice L. Pasteura v Košiciach, Nefrologickej kliniky a Psychiatrickej kliniky,

postup Okresného riaditeľstva policajného zboru Slovenskej republiky Košice II,

postup Okresného oddelenia PZ SR Košice - III. Dargovských hrdinov,

postup Krajskej inšpekcie PZ SR v Košiciach,

pretože podľa názoru sťažovateľov boli nimi porušené ich základné práva zaručené Ústavou Slovenskej republiky.“

K skutkovému stavu sťažovateľa doplnili:

«V období od 16. 1. do 31. 1. 2002 bol maloletý J. K. denne a opakovane niekoľkokrát príslušníkmi policajného OO PZ na sídlisku Dargovských hrdinov vyhľadávaný v mieste svojho trvalého bydliska, ale aj v mieste bydliska iných osôb. Podobne prebiehalo policajné pátranie po sťažovateľovi v I. rade v mieste jeho trvalého bydliska, v mieste trvalého bydliska jeho matky v M. pod Ď., ale aj v obci V. u tretích osôb.

Dňa 16. 1. 2002 bol sťažovateľ vypočúvaný na Obvodnom oddelení PZ SR Košice-JUH vo veci údajného únosu svojho syna – J. K. z Fakultnej nemocnice L. Pasteura. Vyslúchajúci, pán Č. mu pri výsluchu opakovane uviedol, že Okresnému oddeleniu policajného zboru Košice-JUH boli doručené 2 žiadosti o odchyt a rehospitalizáciu jeho syna, J. K. na nefrologickej klinike Fakultnej nemocnice L. Pasteura v Košiciach. Listy boli datované dňa 16. 1. 2002 a 18. 1. 2002 a podpísané pánom prof. MUDr. M., pánom primárom MUDr. M. a neznámou lekárkou – prvý list, a pánom prof. M. a pánom primárom MUDr. S. – druhý list.

... Listom zo dňa 23. 1. 2002 sťažovateľ v I. rade požiadal riaditeľa Okresného riaditeľstva PZ Košice II, aby mu poskytol verifikované kópie prípisov Nemocnice L. Pasteura v Košiciach zo dňa 16. 1. 2002 a 18. 1. 2002, ktorými sa lekári menovanej nemocnice domáhali rehospitalizácie jeho syna a toho istého dňa podal podnet na prešetrenie činnosti OO PZ Košice-JUH pri odchyťovaní svojho syna za účelom jeho rehospitalizácie. Súčasne požiadal o prešetrenie dôvodov celoštátneho pátrania policajného zboru po svojej osobe.

... Riaditeľ Okresného riaditeľstva PZ SR v Košiciach II. listom zo dňa 21. 2. 2002 č. p. ORP 3/Sŕ-2002 na list sťažovateľa zo dňa 23. 1. 2002 oznámil, citujeme:

„Po prešetrení sťažnosti Vás týmto upovedomujem:

1. Policajti OO PZ JUH postupovali pri prešetrovaní Vašej osoby na základe trestného oznámenia, ktoré podala Vaša dcéra na OO PZ-JUH, kde sa jedná o podozrenie z trestného činu výtržníctva podľa § 202 Trestného zákona, ČTS-ORP-31-JUH 2002, kde pre potrebu prešetrenia spisového materiálu bolo potrebné vypočuť Vás ako aj Vášho syna a nie na základe hlásenia FN Nefrologickej kliniky ako to uvádzate vo Vašej sťažnosti. Policajti v tomto prípade postupovali v zmysle zákona NR SR č. 171/93 Z. z. o Policajnom zbore, v znení neskorších predpisov, ako aj podľa Trestného zákona, Trestného poriadku.

2. Vo svojej sťažnosti sa odvolávate na hlásenia z FN L. Pasteura, ktoré boli doručené na OO PZ JUH a na základe ktorých Vás mali policajti OO PZ JUH hľadať, ako aj na základe ktorých mali následne vo veci konať. Tieto hlásenia boli doručené na OO PZ JUH, boli riadne zaevidované a zástupca riaditeľa OO PZ JUH tieto preveril a písomne odpovedal Nefrologickej klinike FN L. Pasteura v Košiciach, že Policajný zbor v zmysle platných právnych noriem nemôže vykonať hospitalizáciu občana, ale môže v takýchto prípadoch vykonať len asistenciu na požiadanie súdu a o umiestnení do zdravotníckeho zariadenia môže rozhodnúť len súd SR na základe lekárskeho podnetu. Z toho vyplýva, že policajti OO PZ JUH nekonali na základe hlásení FN L. Pasteura v Košiciach, ale na základe podozrenia z trestného činu výtržníctva podľa § 202 Trestného zákona, ktoré bolo prijaté na OO PZ JUH, kde bolo potrebné vykonať previerky a následné vypočutie osôb pre objektívne prešetrenie prípadu. Policajti OO PZ Košice-JUH pri dokumentovaní predmetného prípadu postupovali v zmysle zákona NR SR č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov a neporušili normy ani predpisy. “»

Sťažovateľ ďalej uviedol, že obdobné stanovisko zaujala na jeho podnet z 23. januára 2002 aj Krajská inšpekcia Policajného zboru v Košiciach. Podľa jeho názoru sú uvedené písomné stanoviská „v rozpore s vysvetlením príslušníka policajného zboru pána Č., ktorý sťažovateľovi v I. rade svojho syna J. K. ml. z nemocničného zariadenia uniesol... a sú v rozpore aj s vyjadrením hovorkyne Krajského riaditeľstva PZ SR v Košiciach, zverejnené v súvislosti s medializovaním únosu maloletého syna J. K. ml. v denníku Korzár zo dňa 18.

1. 2002. Na základe odpovede Krajskej inšpekcie PZ SR zo dňa 26. 1. 2001 (pozn. má byť uvedené 2002) sťažovateľ v I. rade požiadal riaditeľa OO PZ SR Dargovských hrdinov v Košiciach o vysvetlenie príčiny pravidelného pátrania po mieste pobytu svojho syna a svojom, vykonávaného v dobe od 16. 1. 2002 do 31. 1. 2002.“

K samotnej podstate sťažnosti sťažovateľ uviedol tieto argumenty:

„Podľa názoru sťažovateľov bolo uznesenie Okresného súdu Košice I. č. k. 24 C 18/96 zo dňa 18. 2. 2002 vydané bez náležitého zistenia skutkového stavu, bez možnosti sťažovateľov v 1. a 2. rade vyjadriť sa k veci a boli ním porušené ľudské práva sťažovateľov zaručené Ústavou Slovenskej republiky. Navyiac nebolo ani spoľahlivo zistené, či k použitiu otravných látok maloletým nedošlo len v dôsledku neopatrnosti a napriek tomu boli akceptované tvrdenia matky, že sťažovateľ v I. rade ohrozil život a zdravie svojho syna.

Konaním zamestnancov Fakultnej nemocnice L. Pasteura v Košiciach bolo porušené základné právo sťažovateľa v I. rade na informácie tým, že mu v čase opustenia nemocnice jeho syna bolo bezdôvodne a v rozpore so zákonom odmietnuté vystavenie negatívneho reverzu. V dôsledku trvajúceho a opakovaného pátrania po sťažovateľoch bol maloletý J. K. vystavený neustálym psychickým tlakom, v dôsledku čoho sa obaja sťažovatelia museli z miesta svojho trvalého bydliska vzdialiť na dobu jedného mesiaca. Takýmto postupom bola podľa názoru sťažovateľov obmedzená aj ich osobná sloboda. Sťažovateľ v 2. rade mal dôvodné obavy, že bude proti svojej vôli hospitalizovaný v psychiatrickom zariadení nemocnice.

Súčasne bolo porušené právo sťažovateľa v I. rade na informácie aj tým, že mu nebol ani len k nahliadnutiu poskytnutá ani jedna zo žiadostí nefrologickej kliniky o rehospitalizáciu jeho syna J. K. ml.

Sťažovateľ v I. rade má za to, že postup dotknutých orgánov v uvedenej záležitosti umožnil medializáciu prípadu, ním údajne uskutočneného únosu syna z nemocnice v takom rozsahu, že následkom toho bola v očiach širokej verejnosti vážne poškodená jeho osobná česť a meno.“

Sťažovatelia požadujú nemajetkovú ujmu v peniazoch tak ako ju uplatnili a v zmysle uvedených skutočností navrhujú, aby

„Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom vyslovil, že:

- uznesením Okresného súdu Košice I. č. k. 24 C 18/96 boli porušené základné ľudské práva sťažovateľov, zaručené v čl. 2 ods. 2, v čl. 13 ods. 1, písm. a), v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd a v čl. 12 Charty práv dieťaťa,

a aby

- napadnuté uznesenie Okresného súdu Košice I. v súlade s čl. 127 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky zrušil,

a aby

- vyslovil, že postupom Fakultnej nemocnice L. Pasteura bol porušený čl. 17 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky a postupom orgánov policajného zboru SR a Fakultnej nemocnice L. Pasteura bol porušený čl. 19 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) od 1. januára 2002 oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv a slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach sú upravené v ustanoveniach § 49 až 56 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 citovaného zákona sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na svojom neverejnom zasadnutí, pričom zisťoval, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 tohto zákona.

1. Ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením Okresného súdu Košice I z 18. januára 2002 o vydaní predbežného opatrenia vo veci sp. zn. 26 C 18/96 konštatoval, že sťažovateľ nesplnil podmienku vyplývajúcu z § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pretože nevyčerpal dostupný a účinný opravný prostriedok (v tomto prípade odvolanie) proti rozhodnutiu o vydaní predbežného opatrenia napriek tomu, že takáto možnosť vyplývala z poučenia obsiahnutého v rozhodnutí.

Ústavný súd vo svojej doterajšej rozhodovacej činnosti viackrát uviedol, že ochranu konkrétneho práva a slobody, porušenie ktorých je namietané, môže poskytnúť len vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba už nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred iným štátnym orgánom Slovenskej republiky vrátane všeobecných súdov (napr. I. ÚS 49/98). Z uvedených dôvodov odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pre jej neprípustnosť.

2. Sťažovateľ ďalej namietal porušenie čl. 17 ods. 6 ústavy postupom Fakultnej nemocnice Louisa Pasteura v Košiciach. Podľa čl. 17 ods. 6 ústavy „Zákon ustanoví, v ktorých prípadoch možno prevziať osobu do ústavnej zdravotníckej starostlivosti alebo ju v nej držať bez jej súhlasu. Takéto opatrenie sa musí do 24 hodín oznámiť súdu, ktorý o tomto umiestnení rozhodne do piatich dní“.

Zo sťažnosti sťažovateľa vyplynulo, že maloletý J. K. nebol hospitalizovaný v označenom zdravotníckom zariadení v čase od 7. – 16. januára 2002 proti svojej vôli, resp. proti vôli svojho zákonného zástupcu. Sťažovateľ (otec maloletého) potom 16. januára 2002 svojvoľne odviezol maloletého syna z tohto zdravotníckeho zariadenia na neznáme miesto. Na žiadosť zdravotníckeho zariadenia adresovanú Okresnému oddeleniu Policajného zboru Košice - Juh toto oddelenie písomne upovedomilo Nefrologickú kliniku Fakultnej nemocnice Louisa Pasteura v Košiciach, že Policajný zbor v zmysle platných právnych noriem nemôže vykonať hospitalizáciu občana; môže vykonať len asistenciu na požiadanie súdu, ktorý rozhodol o umiestnení do zdravotníckeho zariadenia.

Ústavný súd konštatoval, že z opísaných a doložených skutočností nevyplývalo, že došlo k zásahu, ktorý by mohol zakladať porušenie zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 277/1994 Z. z. o zdravotnej starostlivosti v znení neskorších predpisov v spojení s čl. 17 ods. 6 ústavy rehospitalizáciou maloletého J. K. proti jeho vôli, resp. proti vôli jeho zákonného zástupcu.

Sťažovateľ okrem toho namietal obmedzenie osobnej slobody maloletého J. K. tým, že „v dôsledku trvajúceho a opakovaného pátrania po sťažovateľoch bol maloletý J. K. vystavený neustálym psychickým tlakom, v dôsledku čoho sa obaja sťažovatelia museli z miesta svojho trvalého bydliska vzdialiť na dobu jedného mesiaca. Takýmto postupom bola podľa názoru sťažovateľa obmedzená aj ich osobná sloboda. Sťažovateľ v 2. rade mal dôvodné obavy, že bude proti svojej vôli hospitalizovaný v psychiatrickom zariadení nemocnice“.

Ústavný súd pri skúmaní tejto časti sťažnosti sťažovateľa uzavrel, že vzhľadom na to, že uvádzané skutočnosti nesignalizovali ani možnosť porušenia namietaného práva na osobnú slobodu a ani režimu ochrany uvedeného v čl. 17 ods. 6 ústavy, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

3. Sťažovateľ v ďalšej časti svojej sťažnosti namietal porušenie svojho základného práva na ochranu osobnej cti a dôstojnosti podľa čl. 19 ods. 1 ústavy a svojho základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy postupom označených orgánov Policajného zboru, ako aj postupom Fakultnej nemocnice Louisa Pasteura v Košiciach.

Ústavný súd v tejto súvislosti v súlade so svojou stabilizovanou rozhodovacou činnosťou konštatoval, že nárok na ochranu osobnosti patrí do právomoci všeobecných súdov (podľa § 11 Občianskeho zákonníka v spojení s § 200i Občianskeho súdneho poriadku), ktorú ústavný súd nemôže nahrádzať (I. ÚS 130/93, I. 50/96), keďže podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach namietajúcich porušenie základných práv a slobôd len vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Z týchto dôvodov sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci.

4. Sťažovateľ napokon namietal aj porušenie jeho základného práva na informácie podľa čl. 26 ods. 1 ústavy postupom zamestnancov Fakultnej nemocnice Louisa Pasteura v Košiciach tým, že „mu v čase opustenia nemocnice jeho syna bolo bezdôvodne a v rozpore so zákonom odmietnuté vystavenie negatívneho reverzu“ a „nebola mu ani len k nahliadnutiu poskytnutá ani jedna zo žiadostí nefrologickej kliniky o rehospitalizáciu jeho syna.

Keďže sťažovateľ uviedol „porušenie zákona“, ale ani po výzve ústavného súdu a po doplnení sťažnosti nijako neobjasnil, v čom vidí porušenie svojho označeného základného práva, ústavný súd jeho sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok zákonom predpísaných náležitostí.

Keďže ústavný súd nezistil dôvody, pre ktoré by prijal sťažnosť Ing. J. K. na ďalšie konanie, bolo už bez ďalšieho právneho významu zaoberať sa otázkou pristúpenia maloletého ako ďalšieho účastníka konania na strane sťažovateľa, ako aj zvyšnou časťou sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. apríla 2003